

fyn, Præstegaardssyn m. m. af 19de Februar 1861, og som senere er gaaet efter at Thinget uden Afstemning havde givet Samtykke til, at Sagen maatte foretages, uagtet Udvalgets Betænkning ikke havde foreligget i den i Forretningsordenen foreskrevne Tid.

(Iste Behandling findes i Tidenden Sp. 2807 ff.; Udvalgets Betænkning i Tillæg (B.)

Joruden de i Udvalgets Betænkning opførte Ændringsforslag var der ikke fremkommet noget saadant. Lovforslagets Paragrafer og Titel med dertil stillede Ændringsforslag fattedes under Et under Forhandling.

Ordføreren (Casse) Af Udvalgets Betænkning vil det høie Thing have set, at Udvalget betragter det som i sig selv ønskeligt, at man gjennem Lov faar de Ulemper fjernede, som Lovforslaget har haart til Pensig af afhjælpe, og desuden har Udvalget været enig i, at Bestaffenheden af det Retsforhold, hvori en Tiendeieier staar til Kirken og til Kirkegaarden, gjør at der ikke kan være Noget til Hindre for at paalægge ham de Forpligtelser, som ere nødvendige for at opnaa Afværgelse af de paadegede Ulemper. Men ved Siden af denne Erkendelse har der for Udvalget staaet en anden, nemlig den, at det er af Bigtighed, at man, idet man paalægger Tiendeieerne nye Forpligtelser, ikke med Hensyn til Omfanget af disse gaar videre, end at de Forpligtelser, der komme til at paahvile dem, ikke blive saa byrdefulde, at Billighed tilfidesættes. Idet Udvalget er gaaet ud fra den sidste Betragtning, vil den ogsaa komme til at danne Grundlaget for de mest indgribende Forandringer, som Udvalget har foreslaaet i Lovforslaget; men foruden denne Betragtning, der, som sagt, har ledet til de væsentligste Forandringer, er der andre Hensyn, der have gjort det nødvendigt for Udvalget at komme med flere Ændringer. Det er dels Betragtninger af de praktiske Forhold og dels Betragtninger, der knytte sig til den bestaaende Lovgivnings Forkrifter. Dertil kommer ogsaa, hvad der for Udvalget har været vigtigt, nemlig at faae Loven til at foreligge i en saadan Affattelse, at den i alle de Henseender, hvormed der er Tale, kunde være saavidt mulig tilfredsstillende. Med Hensyn til de Ændringsforslag, der knytte sig til Affattelsen, tør jeg anse det for uundværdigt at komme ind paa en mindre Detaillering, idet jeg tør gaa ud fra, at de Grunde, som anbefale en Forandring i Redaktionen paa de forskjellige Steder, ville fremgaa af sig selv. — Med Hensyn til den anden Klasse Ændringsforslag, som jeg nu gaar over til at omtale, skal jeg fatte mig i muligste Korthed, idet Udvalget har gjort sig Umage for at lade Betænkningen fremtræde saa fyldestgjørende, som Omstændighederne tillode. Jeg skal ikke sige nogen Bemærkning til den Forandring, der er foreslaaet i

Lovforslagets § 1, det er en Redaktionsændring i Paragrafens Ord og en Tilføielse, tagen fra Lovforslagets § 2; og man tør vel holde sig forvisset om, at Forandringen vil effendes for at være en Binding. Med Hensyn til § 2 er der ogsaa for en stor Del kun Spørgsmaal om en Redaktionsforandring, idet Udvalget foreslaar at dele den i to Paragrafer. Som de Herrer ville have set, angaar Paragrafen nu haade selve Afstyingsarbejds Omfang, dets Bestaffenhed, Foranstaltninger, der skulle træffes med Hensyn til de Omkostninger, der ere forbundne dermed, og Maaden, hvorpaa disse skulle udredes, og Udvalget har nu foreslaaet, at § 2 kun skal behandle, hvad der staaer i Forbindelse med selve Arbejdet og dets Udførelse. Jeg skal dog tillade mig at fremhæve to Punkter, der ere mere end en Redaktion i den nye § 2. For det Første var der i Lovforslaget kun nævnt Loven af 17de Januar 1859 angaaende Blands Afledning, og det var denne Lov, hvortil den var henvisst som Rettesnor for de Synsmænd, der skulde iværksætte det Fornødne i Henseende til Bedømmelsen af de forskjellige Ting, der komme i Betragtning ved Afstyning af Kirkegaarde. Det er imidlertid fornødent her at henvisse udtrykkelig til Anordningen af 29de Juli 1846, idet denne supplerer Loven af 1859 i forskjellige praktisk vigtige Retninger i Henseende til Synsmændenes Forpligtelser og Grændsen for deres Kompetence i de forskjellige Tilfælde, hvortom der kan blive Spørgsmaal under deres Virksomhed. Saaledes giver f. Ex. denne Anordning dem Ret til, hvor der behøves Sagkundskab, at kunne tilkalde Andren. Man sandt endvidere, at der var en væsentlig Mangel i § 2, som nu er afhjælpet derved, at man har tilføiet, at der Kirkeier, der af Kirkesynet har faaet Paalæg om at foranstalte afledet Fugtigheden fra Kirkegaarden, skal inden 14 Dage efter at Paalæget er givet, under en daglig Bøde af 2 Rd., træffe Foranstaltning til, at Sagen sættes i Bevægelse ved i Overensstemmelse med den Lov, jeg har citeret, at henvisse den til Synsmændene. Ogsaa her vil der neppe være nogen Tvivl om, at den foreslaaede Tilføielse er heldig. Den nye § 3 angaar, som nylig bemærket, Omkostningerne ved Arbejdet. Lovforslaget gaar ud paa, at det skal kunne paalægges en Tiendeieier, hvor der er Spørgsmaal om Afstyning af Kirkegaarden, at udrede dertil et Beløb, som svarer til de to sidste Mars Kirkeindtægter, fraregnet Skatter og Afgifter. Dette har Udvalget ikke kunnet finde foreneligt med den Betragtning, jeg har tilladt mig at fremsætte, nemlig at der maatte vaages over, at Tiendeieernes Udgifter ikke bleve gjorte saa byrdefulde, at det stred mod Billighed, og Udvalget foreslaar derfor, at Tiendeieeren kun skal tilpligtes at udrede indtil det Dobbelte af, hvad Gjennemsnitsindtænnen er for de 10 sidste Mars Indtægter, og det ikke blot saaledes som Lovforslaget vil, med Fradrag af Skatter og Afgifter, men ogsaa med